

בש"פ 4497/15 - יונתן חיימוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4497/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: יונתן חיימוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' ס. הנשיא ע' מודריק) במ"ת 54247-11-14 מיום
9.6.2015

תאריך הישיבה: ט"ו בתמוז התשע"ה (2.7.2015)

בשם העורר: עו"ד עופר קופרמן; עו"ד רודי שטר

בשם המשיבה: עו"ד הילה גורני

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כב' ס. הנשיא ע' מודריק) מיום 9.6.2015 במ"ת 54247-11-14, במסגרתה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר בעניין מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

2. המדובר בפרשה רחבת היקף, במסגרתה הואשמו מספר רב של נאשמים, שעניינה ייצור, החזקה, הפצה

עמוד 1

וסחר בסמים מסוכנים מסוג קנבינואידים סינתטיים ("סמי פיצוציות"). עיקר הדברים הוא בכך שהמעורבים בפרשה קשרו קשר לייצר, להחזיק ולסחור בסמים מסוכנים. הסמים יוצרו ואוחסנו בשני מחסנים שנשכרו לשם כך. במחסנים אלה נשמרו כמויות גדולות של עלי דמיאנה וחוטמית ("חומרי הערבוב"), יחד עם כמות גדולה של נוזל אלכוהולי אציטון וכלים להכנת סם בכמויות מסחריות. חלק מהנאשמים העבירו לשני המחסנים סמי קנבינואידים סינתטיים מסוגים שונים בצורתם האבקתית ("חומרים פעילים"), אשר הומסו באמצעות האציטון ועורבבו עם חומרי הערבוב לשם יצירת הסם. את המוצר המוגמר ייבשו וארזו בשקיות ושקים, אותם העבירו הלאה בשרשרת הפצת הסם. במחסנים האמורים הוחזקו בתקופה הרלוונטית חומרי ערבוב במשקל של למעלה מ-580 ק"ג, כמויות גדולות של סמים מסוכנים, וכן כמות גדולה של חומר תרופתי (פאראצטמול), ללא היתר כדון.

באישום נוסף המתייחס רק לעורר דנן הוא הואשם בכך שנתפסו בביתו 783 גרם של סם מסוכן מסוג F-amb5, וכן כלים להכנת סם. בשני האישומים יחדיו יוחסו לעורר העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סחר בסמים (ריבוי עבירות), לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה), יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; החזקת סמים שלא לצריכה עצמית (ריבוי עבירות), לפי סעיף 7(א) וסעיף 7(ג) רישא לפקודה; והחזקת כלים המשמשים להכנת סם שלא לשימוש בצריכה עצמית, לפי סעיף 10 לפקודה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים בעניינו של העורר, כמו בעניינם של מעורבים אחרים בפרשה.

4. בית משפט קמא קבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישומים נגד העורר, ואולם בית המשפט סבר כי אף שהעבירות המיוחסות לעורר מקימות עילת מעצר, מאחר ואינו חלק מהמערך התעשייתי המאורגן של המעורבים בפרשה, וחרף עברו הפלילי, יש לקבל את המלצת שירות המבחן לנקוט בחלופת מעצר הדוקה. לפיכך נקבע שהעורר ישוחרר למעצר בית מלא, באיזוק אלקטרוני ובפיקוחם של מפקחים שאושרו על ידי שירות המבחן.

5. המדינה עררה על ההחלטה לשחרר את העורר בחלופת מעצר, וביום 22.2.2015 קיבל בית משפט זה את ערר המדינה והחליט כי יש לעצור את העורר עד לתום ההליכים נגדו. בהחלטתו התייחס השופט א' שהם לכך שאמנם עניינו של העורר שונה מעט מעניינם של יתר המעורבים בפרשה מכיוון שלא מיוחסת לו מעורבות בייצור הסם, אולם נקבע כי הכמות הגדולה של הסם שהועברה לו והיותו "קניין בהיקף של סיטונאי", ממצבים אותו בתפקיד מרכזי בשרשרת הפצת הסם. כן נקבע כי בית המשפט קמא לא נתן משקל ראוי למיוחס לעורר במסגרת האישום השני, לפיו החזיק העורר כמות סמים גדולה ומכשירים להפקת סם בביתו. כל אלו, והעובדה כי בעת שחרורו לחלופת מעצר בתיק זה המשיך לעסוק בסמים, מעידים על המסוכנות הרבה שלו.

בית המשפט הדגיש כי נוכח חומרת העבירות המיוחסות לעורר ולשותפיו לפרשה זו, הכלל הוא מעצר עד תום ההליכים, ורק במקרים חריגים ניתן להפיג את המסוכנות באמצעות שחרור לחלופת מעצר. בשים לב למאפייני העבירות וחומרתן, כמו גם לנסיבותיו האישיות של העורר, עניינו אינו נמנה על מקרים חריגים אלה.

6. חלפו אך כ-3 חודשים, והעורר ושותפיו לפרשה הגישו לבית משפט קמא, ביום 1.6.2015, בקשה לעיון חוזר בענין מעצרו וזאת נוכח העובדה שההליכים בתיק לא התקדמו. בעניינו של העורר, התבקש בית המשפט לשקול בשנית עמוד 2

את שחרורו גם מהטעם שבית המשפט קבע בעבר כי יש לשחררו לחלופת מעצר.

ביום 9.6.2015 דחה בית המשפט את בקשת העורר והאחרים לעיון חוזר. בהחלטה צוין כי מדובר בהליך מורכב עם מספר ניכר של נאשמים ומספר גדול מאוד של עדים, ונקבע כי אמנם ההליכים המקדמיים ארכו זמן רב, שברובו בעטיים של הסנגורים, אך ההליך לא התנהל בעצלתיים והתקדם כברת דרך לא קטנה. עוד נקבע כי משהוחלט בערכאות שדנו בהליכי המעצר כי אין דרך נאותה לצמצם את המסוכנות הגלומה בנאשמים באופן שלא יצריך מעצר, אין מקום לשוב ולהידרש לשאלה זו אלא אם כן תחלוף מסגרת זמן משמעותית מאוד - אולם מועד זה טרם הגיע. החלטה זו היא מושא הערר שלפני.

נימוקי הבקשה

7. בכתב הערר התמציתי נטען כי טעה בית המשפט קמא כאשר לא שקל בשנית את שאלת מעצרו של העורר, ולחלופין לא הורה לשירות המבחן לערוך תסקיר משלים בעניינו. כן נטען שטעה בית המשפט משקבע כי ההליך לא התנהל באיטיות. בדיון לפני היום חזר בא כוח העורר על טענותיו בערר תוך הבהרה כי תכלית הערר היא שבית המשפט יורה לשלוח את העורר לתסקיר מעצר.

מנגד טענה באת כוח המדינה, כי נקודת המוצא לבחינת הבקשה לעיון חוזר היא החלטת בית המשפט העליון שהורה על מעצר העורר ולא ההחלטה הראשונה בבית משפט קמא בה הוחלט לשחררו בחלופת מעצר. הודגש, כי לעורר מעורבות מאוד עמוקה בפרשה ולפיכך מסוכנותו היא מובהקת, וכי טענת חלוף הזמן הקדימה את זמנה, שכן תקופת המעצר טרם הגיעה אף לנקודת הארכת מעצר ראשונה. כן נטען, שאין כל מקום ותועלת בהכנת תסקיר מעצר נוסף, שכן כבר ניתנו שני תסקירים בעניינו של העותר קודם להחלטה על מעצרו. ולבסוף צוין, כי ביום 20.5.2015 החליט בית המשפט המחוזי על קביעת כ-40 מועדי דיוני הוכחות בקצב של 3 ימי דיונים בשבוע, החל מיום 6.7.2015.

הכרעה

8. לא מצאתי כל ממש בערר זה ודינו להידחות.

9. ענייננו בבקשה לעיון חוזר בגדר הוראות סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - חוק המעצרים), בגדרו ניתן לבקש עיון חוזר "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה."

אף אחד מאלה לא התרחש בענייננו. אין טענה על עובדות חדשות שנתגלו, או שינוי נסיבות שהתרחש. ובאשר לחלוף הזמן, הרי שהחלטת המעצר בעניינו של העורר ניתנה על ידי בית משפט זה אך לפני קצת יותר מ-3 חודשים. בצדק קבע בית משפט קמא כי פרק זמן כזה, כשלעצמו, אינו מקים עילה לשינוי החלטת מעצר; במילים אחרות - אין זה בגדר "עבר זמן ניכר" במובן הוראת סעיף 52(א) לחוק המעצרים.

10. לכך יש להוסיף, כפי שציינה באת כוח המדינה, כי בינתיים נקבעה על ידי בית המשפט מסגרת של דיון מואץ בתיק זה, כאשר נקבעו כ-40 מועדי דיון, החל משבוע הבא, בקצב של כ-3 ימי דיונים בשבוע.

11. סוף דבר - הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ו בתמוז התשע"ה (2.7.2015).

ש ו פ ט
